

อาหารสมอง

วารสาร สบโกเทศ

คนไทยเกือบทั้งประเทศเกิดและเติบโตในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหา

ภูมิพลอดุลยเดช การเสด็จสวรรคตของพระองค์นอกจากนำมาซึ่งความโศกเศร้าอย่างยิ่งแก่พสกนิกรแล้วยังเปรียบเสมือนว่าส่วนหนึ่งของชีวิตของตนเองหายไปด้วยคำถามที่น่าคิดก็คือพวกเขาจะถวายความจงรักภักดีต่อพระองค์ที่ทรงมีพระมหากรุณาธิคุณอย่างหาที่สุดมิได้แก่พวกเราได้อย่างไรอย่างไรอย่างตลอดไป

ตลอดชีวิตนับแต่เกิดมา คนไทยทั้งประเทศสามารถนึกถึงอดีตของตัวเองและครอบครัวโดยไปเชื่อมต่อกับสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นใน 70 ปีแห่งรัชสมัยของพระองค์ได้เสมอ เช่น ลูกคนโตจบมัธยมปลายตอนทรงครองราชย์ครบ 60 ปี จบชั้นมัธยมต้นเมื่อตอนเสด็จนิวัตพระนครจากการเสด็จต่างประเทศ แม่ตายเมื่อตอนพระองค์ท่านเสด็จเยี่ยมสมเด็จพระยาฯ การเสด็จสวรรคตของพระองค์เปรียบเสมือนความหลังเหล่านั้นได้หายไปด้วยอย่างปวดร้าวใจ

ต่อไปนี้ไม่สามารถเชื่อมโยงเช่นนั้นในความรู้สึกเดียวกันได้อีกแล้ว **จะมีก็แต่ความทรงจำของสิ่งที่พระองค์ท่านได้ทรงทิ้งไว้ให้แก่พสกนิกรเท่านั้น คำถามที่น่าพิจารณาคือความทรงจำใดที่สามารถแปรเปลี่ยนเป็นการถวายความจงรักภักดีอย่างเป็นรูปธรรมและเป็นประโยชน์แก่สังคมต่อไปได้**

ท่ามกลางมรดกที่พระองค์ท่านทรงทิ้งไว้ให้ลูกหลานไทยมากมาย ผู้เขียนขอหยิบมาเพียงชิ้นเดียว และขอแนะนำเสนอเป็นอาหารสมอง

การทุ่มเทพระองค์ในการทรงงานอย่างมุ่งมั่นเป็นสิ่งที่พระองค์ท่านได้ทรงแสดงให้เห็นคนไทยเห็นเป็นตัวอย่าง หากพวกเขาอ่อนปวกเปียกถึงอดีตที่ผ่านมาก็จะเห็นอย่างเด่นชัดในเรื่องนี้เมื่อก่อนหลายคนอาจเห็นไม่ชัดแต่แปลกที่เมื่อน้ำตาตกมาแล้วกลับมองเห็นชัดขึ้น

ถ้าอยากเอาเรื่องนี้มาแปรให้เป็นรูปธรรม

ถวายความจงรักภักดีอย่างแท้จริง

แก่สังคมเรา เหล่าบุคคลที่ควรใคร่ครวญอย่างยิ่งก็คือบรรดาข้าราชการและพนักงานรัฐ ทั้งหลายที่รับเงินเดือนจากราชการผ่านภาษีอากรทั้งทางตรงและทางอ้อม

เป็นที่ทราบกันดีว่าในรอบ 20 ปีที่ผ่านมา ประสิทธิภาพในการทำงานของข้าราชการไทยลดต่ำลงเป็นอันมาก ในขณะที่ผลตอบแทนสูงขึ้นเป็นอย่างมากจนข้าราชการเป็น "อาชีวะ" ที่คนจำนวนมากใฝ่ฝัน

ถ้าบรรดาคณะเหล่านี้ตั้งใจถวายความจงรักภักดีอย่างแท้จริงแล้ว ก็สมควรพิจารณาตามขั้นตอนดังต่อไปนี้ (1) พิจารณาให้เห็นการเป็นตัวอย่างของพระองค์ในการทุ่มเทและทรงงานอย่างมุ่งมั่นอย่างแท้จริง (2) ประเมินตนเองอย่างซื่อสัตย์ว่าตลอดชีวิตของความ เป็นข้าราชการและพนักงานรัฐ ได้ทุ่มเทตนเองเพื่องานอย่างจริงจัง สมกับเงินเดือนที่ได้รับมาจากราชการหรือไม่ (3) หากคำตอบในข้อ (2) เป็นว่ายังไม่เป็นที่น่าพอใจก็ต้องปรับปรุงโดยพิจารณาแก้ไขโดยใช้ตัวอย่างของพระองค์ท่านเป็นแรงบันดาลใจ

การกระทำตาม 3 ขั้นตอนนี้จะทำให้ท่านมิได้เสียน้ำตาไปเพียงชั่วคราวเท่านั้น หากแปรเปลี่ยนให้เกิดสิ่งงดงามแก่ประชาชน

“การทุ่มเทให้กับการสร้างความเข้มแข็งให้แก่ครอบครัว มุ่งมั่นทำงาน และอบรมดูแลสั่งสอนลูกหลาน คือการสร้างชาติอย่างแท้จริง”

อย่างเป็นรูปธรรมสมดังพระปณิธานของพระองค์ในการครองแผ่นดิน

ในโอกาสแห่งความโศกเศร้านี้ในแง่ มุมหนึ่งเป็นช่วงเวลาอันเหมาะสมแห่งการ เรียนรู้และปรับปรุงเปลี่ยนแปลง ภาครัฐควร ใช้ช่วงเวลาปีนี้แปรเปลี่ยนความโศกเศร้าจากการสูญเสียที่ยิ่งใหญ่ให้เป็นพลังแห่ง การเดินตามรอยพระยุคลบาท ปลุกเร้า สำนึกของข้าราชการและพนักงานรัฐในการ ทำงานเพื่อประชาชน ปรับปรุงประสิทธิภาพ

ของการทำงานที่ลดต่ำลงให้ฟื้นขึ้นมา
ทัดเทียมผลตอบแทนที่สูงขึ้น

การขาดดุลยภาพระหว่างผลงานกับ
ผลตอบแทนของข้าราชการและพนักงาน
รัฐจะนำไปสู่ปัญหาอีกนานับการ เช่น (ก)
รายจ่ายของภาครัฐที่สูงขึ้นมากในด้าน
ผลตอบแทนและสวัสดิการโดยไม่ได้ผลงาน
ที่น่าพอใจกลับคืนมา (ข) ทรัพยากรสำหรับ
การลงทุนที่สำคัญอื่นๆ ของประเทศ เช่น
โครงสร้างพื้นฐาน เทคโนโลยีสมัยใหม่
การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ การปรับปรุง
โครงสร้างเศรษฐกิจของประเทศ ฯลฯ
ก็จะมีไม่เพียงพอเพราะถูกแย่งชิงไปในข้อ
แรก (ค) หนี้ภาครัฐก็อาจสูงขึ้นมากเพราะ
ยากที่จะหารายได้มาชดเชยรายจ่ายมหาศาล
ของข้อ (ก) ที่เปรียบเสมือนการสูญเปล่า
ผลพวงที่ตามมาก็คือภาระของภาครัฐและ
การสูญเสียโอกาส ฯลฯ

**สำหรับภาคเอกชนและประชาชน
ทั่วไปนั้น ตัวอย่างของการทุ่มเทและมุ่งมั่น
ในการทำงานของพระองค์ก็สามารถนำมา
ใช้ได้เป็นอย่างดี ภาคเอกชนคือหัวใจ
ของการขับเคลื่อนเศรษฐกิจและสังคม
การเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการทำงานก็คือ
การเพิ่มศักยภาพของประเทศ**

สำหรับประชาชนทั่วไปการทุ่มเทให้
กับการสร้างความเข้มแข็งให้แก่ครอบครัว
ด้วยการมุ่งมั่นทำงานและอบรมดูแล
สั่งสอนลูกหลานคือการสร้างชาติอย่าง
แท้จริง ถ้าสังคมเรามีพ่อแม่ที่มีความรับผิดชอบ
เราก็จะมีพลเมืองที่มีคุณภาพ และ
สังคมเช่นนี้สามารถปรับตัวเพื่อรับมือกับ
การเปลี่ยนแปลงที่ถาโถมเข้ามาได้เสมอ

**ถ้าเราไม่ยึดพระองค์ท่านเป็นแรง
บันดาลใจ และลงมือปฏิบัติเพื่อช่วยกันสร้าง
สังคมเราให้ดีขึ้นกว่าเดิมให้จงได้แล้ว ก็เรียก
ไม่ได้ว่ามีความจงรักภักดีอย่างแท้จริง**